

Arrest

nr. 93 289 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 mei 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.08.2006 werd ingediend door:

M., S. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Khamavyurt op (...)1979

adres: (...)

in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) : De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Het feit dat betrokkene sinds 08.07.2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid zou zijn, zicht op werk zou hebben, getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 wordt ingewilligd. Dat de ingeroepen integratie hoofdzakelijk tot stand kwam in illegaal verblijf. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie, krachtens artikel 75 van de wet van 15 december 1980 welk bepaalt dat illegaal verblijf een strafbaar feit betreft.

Wat betreft de vrees voor ernstige schade die een terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dat de bevoegde asielinstanties, zoals blijkt uit de beslissing van 10.11.2006 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, geen geloof kunnen hechten aan de ingeroepen herkomstlandproblemen. Dat, zonder voorleggen van enig bewijs van het tegendeel, het niet mogelijk is aan deze zelfde verklaringen in huidige procedure wel geloof te hechten.

Wat betreft de aangehaalde medische problematiek stelt de arts-adviseur in zijn medisch verslag van 09.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) het volgende: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.»

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Verder kunnen we ook nog stellen dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij verschillende malen strafrechtelijke veroordeeld werd in België. Betrokkene werd in totaal tot 33 maanden gevangenisstraf veroordeeld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen.

Bij nazicht van het dossier blijkt het laatste medisch attest voor wat betreft de medische toestand waarop de arts-attaché zich beroept te dateren van 14/10/2009.

In de periode na dit medisch attest is er in de medische toestand van verzoeker onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten volle dient te worden meegerekend, en wel in die zin dat verzoeker steeds in psychologische behandeling is geweest, en geenszins genezen is waar de adviseur-geneesheer ten onrechte blijkt van uit te gaan.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst maanden zelfs jaren zomaar niets te doen, zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er gezien er geen andersluidende actuele attesten voorliggen, er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland ..

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoeker.

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijks halve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen, waarbij het laatste medisch attest betreffende de psychische aandoening waaraan verzoeker lijdt, blijkt te dateren van 14.10.2009 of meer dan 2,5 jaar voor de beoordeling door de ambtenaar -geneesheer.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de beslissing meer dan één jaar ligt, en er dus geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwaam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van zijn dossier en meer specifiek zijn actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoeker door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoeker zijn vastgesteld."

2.2 Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Met betrekking tot de aangehaalde medische problematiek verwijst verweerder in de bestreden beslissing naar het medisch advies van 9 mei 2012 van de arts-adviseur en stelt dat *"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."* Het medisch advies waaruit de conclusie wordt geciteerd in de beslissing maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing aangezien het advies, samen met de bestreden beslissing, ter kennis is gebracht aan verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 9 mei 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoeker. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.08.2006.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- *Medisch attest (d.d. 24/07/2006) van dr. Z. hematoloog, waaruit blijkt dat betrokkene 6 maand behandeling nodig had voor een niet nader vermelde aandoening;*

- Medisch getuigschrift (d.d. 24/08/2006) van dr. Z. waaruit blijkt dat betrokkene behandeld wordt voor een Hodgkin lymfoom;
- Medisch getuigschrift (d.d. 24/08/2006) van dr. Z., waaruit chemotherapie blijkt voor 6 maanden;
- Medisch attest (d.d. 9/2/2007) van dr. B., hematoloog, waaruit blijkt dat de behandeling nog 3 maanden zal duren;
- Verslag (d.d. 18/10/2009) van dr. B., waaruit blijkt dat betrokkene in complete remissie was maar opnieuw klieren vertoont waarvoor een PET scan werd gepland;
- Bloeduitslag (14/10/2009).

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 32-jarige man een Hodgkin-lymfoom had waarvoor hij werd behandeld in 2006-2007. In 2009 werden opnieuw klieren waargenomen maar een PET-scan moest uitsluitend geven over de noodzaak tot biopsie. Sindsdien is er geen verslag van de PET-scan noch enig ander document toegevoegd aan het dossier.

Op basis van de beschikbare gegevens is er geen actuele aandoening te weerhouden.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Waar verzoeker meent dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de arts-adviseur zijn advies baseert op een medisch attest van 14 oktober 2009 en geen bijkomende, actuele medische gegevens heeft opgevraagd, kan hij niet worden gevolgd.

Uit het medisch advies van 9 mei 2012 en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker medische getuigschriften van 2006, 2007 en 2009 heeft voorgelegd. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden wat de aangehaalde medische problematiek is waaraan hij lijdt op grond waarvan hij de machtiging vraagt. De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust op de schouders van de vreemdeling. De arts-adviseur stelt aan de hand van de voorgelegde medische attesten vast dat verzoeker in 2006 medische behandelingen verkreeg voor de ziekte Hodgkin Lymphoma. Er werd in de aanvraag van 31 augustus 2006 en in het medisch attest van 24 augustus 2006 gesteld dat verzoekers ziekte "geneesbaar" is op voorwaarde dat hij zijn behandeling gedurende zes maanden kon voortzetten. Uit een bijkomend medisch attest van 2009 blijkt dat verzoeker aan een PET scan dient te worden onderworpen om de eventuele noodzakelijkheid voor bijkomende medische behandelingen na te gaan. Sindsdien heeft verzoeker evenwel geen verslag van de PET scan of een ander medisch attest toegevoegd aan het dossier. De arts-adviseur kon op basis van voormelde vaststellingen op kennelijk redelijke wijze oordelen dat geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, nu uit de voorlegde medische attesten blijkt dat de behandelingen voor de "geneesbare" ziekte zijn beëindigd. Het komt aan verzoeker toe om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten, te meer wanneer uit de door hem voorgelegde attesten blijkt dat hij 'genezen' is en er geen bijkomende medische behandelingen zijn voorzien. Verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar verweerder en kan de arts-adviseur bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de evolutie van de laatste maanden. Verzoeker dient aldus, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze over te maken aan verweerder zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door verzoeker

aangebrachte medische attesten. Verweerder heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die rekening heeft gehouden met de door verzoeker bijgebrachte stukken. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met de door verzoeker bijgebrachte stukken. Verweerder is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding. Verzoeker laat bovendien na uiteen te zetten welke 'bijkomende informatie' hij had aangebracht, mocht er een 'gesprek' hebben plaatsgevonden waaruit de 'ernst van zijn situatie' zou blijken. De schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Waar verzoeker tevens de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 04.11.2011 op basis van de afwezigheid van een recent medisch attest zonder enige bijkomende vraag of onderzoek gesteld dat er geen uitspraak kon gedaan worden betreffende de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld: "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (zie hoger).

Als het niet mogelijk is om standpunt in te nemen inzake de noodzaak tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt in te nemen in die zin 'dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2^e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien er sedert het laatste attest betreffende de medische toestand van verzoeker meer dan 3 jaar verstreken was, diende hij dit ook in casu gedaan te hebben minstens de verzoeker hebben laten aanschrijven zodat deze zich kon aanbieden voor verder onderzoek.

Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele medische toestand.

Het gemakkelijkschalve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien zou geïnformeerd geweest zijn naar de actuele medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.”

2.4 Verzoeker meent dat de ambtenaar-geneesheer geen uitspraak heeft gedaan betreffende de noodzaak tot behandeling en betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer kon hierover geen standpunt innemen omdat hij een advies heeft gegeven zonder enige bijkomende vraag tot onderzoek. Terwijl de ambtenaar-geneesheer met toepassing van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft om bijkomend advies in te winnen. Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel is aldus geschonden.

In zoverre verzoeker zijn grief uit het eerste middel herhaalt, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Uit het medisch-advies van 9 mei 2012 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische attesten heeft beoordeeld. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk redelijke wijze heeft geconcludeerd dat op basis van de beschikbare gegevens geen aandoening kan worden weerhouden. Ter staving van zijn medische aandoening heeft verzoeker medische attesten voorgelegd waaruit blijkt dat de medische behandelingen zijn beëindigd en hij ‘genezen’ is. Aangezien verzoeker nadien geen andersluidende medische attesten heeft voorgelegd, kon de ambtenaar-geneesheer op kennelijke redelijke wijze concluderen dat uit de voorgelegde medische gegevens geen actuele aandoening blijkt. In zoverre verzoeker opwerpt dat de arts-adviseur nagelaten heeft hem persoonlijk te onderzoeken of bijkomend onderzoek te verrichten, mist zijn grief feitelijke grondslag nu hij op de eerste plaats niet aantoot ‘ziek’ te zijn. Een persoonlijk onderzoek of bijkomend onderzoek door de ambtenaar-geneesheer dringt zich bijgevolg niet op. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan overigens geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar de noodzakelijkheid van medische zorgen en de beschikbaarheid van de medische zorgen in zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat dit onderzoek niet diende te worden ingesteld nu in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit de voorgelegde medische getuigschriften niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Kortom verzoeker toont aan de hand van de medische attesten aan dat hij thans genezen is waardoor een onderzoek omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de verscheidene behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden zich evenmin opdringt.

De schending van het materieel motiverings- zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet zou schenden waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 26.05.2012

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van

belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

Dat het bovendien strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur om een verzoek dat wordt ingediend op datum van 31.08.2006 pas te behandelen bijna zes jaar later om dan te stellen dat er geen gegevens meer voorliggen die actueel zijn.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing.

Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in 'het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Dagestan, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland."

2.6 Verzoeker betoogt dat de ambtenaar-geneesheer geen standpunt heeft ingenomen over de evolutie van zijn psychologische problemen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit het medisch advies van 16 mei 2012 blijkt dat verzoeker thans voor het eerst psychologische problemen aanhaalt. Verzoeker kan de ambtenaar-geneesheer bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de 'evolutie' van zijn

psychologische problemen aangezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij deze psychologische problemen ter kennis heeft gebracht aan verweerder en heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze grief mist feitelijke grondslag.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder, "*in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur*", de aanvraag pas zes jaar later behandelt en vervolgens oordeelt dat er geen gegevens voorliggen die actueel zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zijn oordeel met betrekking tot de medische gegevens baseert op het medisch advies van 9 mei 2012. Het medisch advies maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. Uit het medisch advies blijkt dat de voorgelegde medische attesten van 2006, van 2007 en van 2009 zijn onderzocht en beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer. Uit deze beschikbare gegevens leidt de ambtenaar-geneesheer op kennelijk redelijke wijze af dat verzoeker na een behandeling van zes maanden genezen is en er geen bijkomende medische behandelingen zijn voorzien. In het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting dient verzoeker zijn actuele medische situatie aan te tonen hangende de aanvraag, nu uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoeker thans genezen is en geen bijkomende medische behandelingen zijn voorzien. Nergens uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker thans medische behandelingen ondergaat of lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van *de vreemdelingenwet*. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker verwijst naar de situatie in Dagestan en betoogt dat die ernstig en precair blijft, in het bijzonder ten aanzien van de Tjetjenen. Verweerder heeft, zo stelt verzoeker, nagelaten onderzoek te verrichten of er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer omwille van de situatie in zijn thuisland.

In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde vrees voor ernstige schade in geval van een terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd: "*Wat betreft de vrees voor ernstige schade die een terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dat de bevoegde asielinstanties, zoals blijkt uit de beslissing van 10.11.2006 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, geen geloof kunnen hechten aan de ingeroepen herkomstlandproblemen. Dat, zonder voorleggen van enig bewijs van het tegendeel, het niet mogelijk is aan deze zelfde verklaringen in huidige procedure wel geloof te hechten.*" Verzoeker beperkt ook thans zijn betoog tot een loutere verwijzing naar de situatie in Dagestan, zonder enig begin van bewijs. Bovendien weerlegt verzoeker niet het motief dat hij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet werden weerhouden door de bevoegde asielinstanties.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In het licht van het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" wordt niet aangetoond.

In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert waar hij verwijst naar de situatie in Dagestan, dient de Raad op te merken dat met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar ongegrond werd verklaard, doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in noch gaat het gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij

gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2011, nr.215.574).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en fair play-beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in.

Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Dagestan, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij zijn identiteit en zijn afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit Tsjetjenië afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen

(zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten.2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. Waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Ingoetsetië.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asiel relaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

'Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger).

Verwerende partij kan zich in dit verband niet beperken tot het verwijzen naar een beslissing van de VBC daterend uit 2006, aangezien er ondertussen uiteraard meer dan 5 jaar verstreken is.”

2.8 Verzoeker betoogt dat niet gemotiveerd is waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

In casu betreft de bestreden beslissing een ongegrond verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 31 augustus 2006. Verzoekers grief is *in casu* niet dienstig aangezien hij niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus heeft gevraagd. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen overigens terecht dat het hem vrij staat een nieuwe asielaanvraag met de vraag om subsidiaire bescherming in te dienen. Een schending van de Europese richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel wordt niet aangetoond.

Bovendien wordt herhaald dat in de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, de Raad dient op te merken dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in noch gaat het gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2011, nr.215.574).

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN